

tilbage til Thinget igjen. Den samme Bestemmelse optoges i Forsatningsudkastet, saaledes som det blev forelagt i 1864 eller i Begyndelsen af 1865. Finantsministeren udtalte i sit indledende Foredrag om det nu foreliggende Forslag: „Seg tror, at det vilde være med Uret, om man vilde behreide dem, der i 1865 og 1866 forhandlede og vedtogte Revisionen af Danmarks Riges Grundlov, at de havde forsomt at indbringe eller at søge at indbringe saadanne Bestemmelser“, nemlig som denne Bestemmelse om, paa hvilken Maade Uenighed mellem Thingene kunde fjernes paa Finantslovsforslaget. Han tilføier: „Man maatte dog den Gang med Føie kunne forudsætte, at begge Rigsdagens Afdelinger vilde have en saa stor Interesse i at tilveiebringe en regelmæssig Finantslov ved samstemmende Beslutninger at der ikke vilde behøves nogen saadan Bestemmelse“. Finantsministeren huffer mærkværdig feil. Det er besynderligt fra hans Standpunkt, naar han mener, at man i 1865—1866 forsojnte at indbringe eller undlod at søge at indbringe saadanne Bestemmelser. Regjeringsforslaget, der vilde sammensmelte de to Forsatninger til en, kom til os med Rigsraadsbestemmelserne om Bevillingsretten, nemlig forit det: Statter maa ikke opkræves, og Udgifter maa ikke afholdes, undtagen naar de have Hjemmel i Normalbudget eller Tillægslove, dog kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, paa den angivne Maade afholde ikke bevilgede Udgifter, imod at Ministeren bærer Ansvaret derfor, og Spørgsmaalet forelægges den følgende Rigsdag; for det Andet: besluttende Myndighed for tredive Månds Fællesudvalget og endnu for det Tredie en Bestemmelse om, at Kongen kan nøgte sin Stadfæstelse af Forhøielser og Tilfætninger til Finantslovsforslaget, som Rigsdagen maatte have gjort, uden at dets Vedtagelse som Finantslov derved i Øvrigt svæktes. Vi se altsaa, at hele Apparatet er fremme i det, man forsøgte i 1864, 1865 og 1866. Og dette gik ikke siltiende af; thi det vide vi jo, at foruden enkelte andre mindre Bestemmelser stod Kampen den Gang om to Ting, nemlig en forandret Sammenfætning af Landstthinget fra den, som det havde efter Sunigrundloven, hestt en Overførelse af Rigsraadets Landstthing, og dernæst en Svækkelse

eller Ødelæggelse af Folkethingets Forste-Stilling med Hensyn til Bevillingsretten, saaledes som den var fastsat i Grundloven af 1849. Derpaa stod Kampen, og den endte — for den ene Sags Vedkommende — med, at Landstthinget blev anderledes sammensat, men for Bevillingsrettens Vedkommende maatte man høre sig, Stykke for Stykke bleve de Vaaben, hvormed de vilde angribe de gamle Finantslovgivningsformer, og navnlig Folkethingets Hovedindflydelse, slaaet dem ud af Haanden. De faldt. Bestemmelsen om, at man kunde udskyde Tilføjninger og Tilfætninger og dog lade Finantsloven gjælde, den faldt, man udfød den, fordi man ikke delte den Opfattelse, som Kultusministeren i de senere Aar har lagt for Dagen, at selv om Hele Rigsdagen har bevilget dette eller hint, og Finantsloven er udkommen, har han det dog i sin Magt at stryge og tilføie, og Finantsloven gjælder lige meget for det. Hele denne behagelige Betragtning, at man af Finantsloven kan tage, hvad man ønsker, og udskyde Resten, at den enkelte Minister, skjøndt Finantsloven er vedtaget af hele Rigsdagen og underskrevet af Kongen og den ansvarlige Minister, efter Behag kan tage, hvad han synes om, og skyde det Andet ud, dette Princip, som Kultusministeren har gjort gjældende, uden at jeg har set, at nogen af hans Kolleger har misbilliget det, det var netop det, de søgte at faae gennemført i 1864—65, men som vi baade i Rigsdagen og i Rigsraadet slog dem ud af Haanden, indtil man nu graver det forfæstede Forslag op paa dette Punkt. Thi at Kultusministeren — og maaske andre Minister med — nu behandle vor Finantslov paa den Maade, vilde man sikkert finde, om man gav sig til alvorlig at undersøge den Maade, hvorpaa de føre Statens Husholdning. Kultusministeren har i alt Fald gjort det paa flere Punkter. Det næste Punkt om Fællesudvalget blev der jo ogsaa ført indgaaende Forhandlinger om, men ogsaa det maatte falde, Forslaget om et Fællesudvalg, hvori, i Tilfælde af Stemmelighed, Formandens Stemme skulde gjøre Udslaget, og hvorefter Formanden skulde vælges ved Lottrækning, hvis Stemmerne stode lige — altsaa et Forslag, hvori det ogsaa, om end under en noget anden Form, var Lotteriet, som blev det Afgjørende.